

Február 23. Vasárnap

Régi szerepeim a tévében és a rádióban: csupa csalódás. Eddig azzal vigasztaltam magam, hogy azok a szerepek, amelyek nem maradtak fenn, jobbak voltak. Most már kezdek gyanakodni. De átértékelődnek bennem kortársaim is, az ő megítélésükben is folyton tévedtem. Ez kicsit megingat. Nem is kicsit.

Február 24. Hétfő

I. K. telefonon. Szinte elviselhetetlenül modoros lett a beszéde, mintha kissé ütődött volna, alig lehet kivárni, amíg egy szót kimond. És mintha idejétmúlt dialektusban beszélné. Magányról és halálfélelemről beszél. Rám úgy hat, hogy nyomban írni akarok, Shylockot próbálni, aktivizál. (Olvasom az *Árnyék* átgépett példányát: nem is rossz – most.)

Február 25. Kedd

Sosem tudom megállni, mindig beleszólok a más dolgába, pedig ennek akkor sincs haszna, ha nem haragszanak meg érte. Amit kívánok, az rendszerint az egész színészi magatartás alapjait érinti, azon pedig hogyan változtatnék? Használhatatlan vagyok.

Amellett megint dagad a bal pofám, most, premier előtt két héttel, mi lesz velem? A fogaim már amúgy is alig használhatók. Én tudom, csak én tudom, mennyi bajom van saját magammal, fizikaiak, „lelkiek”, világiak, jóformán semmi sem stimmel.

Nem így képzeltem öregkoromat, nem így.

(Folytatása következik.)

Rozgonyi Iván

KÉRDÉS

Az itt a kérdés, lennie kell-e még
annak, ki vén és önmaga terhe csak,
munkához ülne rossz derékkal,
terveket ontva ledől s elalszik.

Hipp-hopp, a tálcán reggeli, föl se kel,
markába hú kéz gyógyszereket kimér,
nincs dolga más, csak nyitni száját,
sül a galamb, feleség a konyhán.

Ó, drágaságom, tűröd-e, hogy magas
kornak magát tettetheti régi kór?
A vén csalórol rántsd le leplét,
élni segítsd fiatal barátod.

ESTI FUVALLAT

Még megértük a nyári parkban,
itt a hegy tetején – az ívelt
sétány padjain és a nagy fák
árnyas lombja alatt – virágok
ágyán megpihenő találkánk.

Most miénk ez az őszi park. Már
hús fuvallat is ér. – Ne menjünk?
– lesz idő veled itt maradnom;
fáink árnyaival suhanván
gyengéd szép kezeidre hagynám itt, ami voltam.

IKON A MOZIBAN

A sor imádkozik, hogy eizenstein segítsen,
egy-két ajak mozog, azután, mit tesz isten,
a tiszt azt mondja: tűz! – nem mond semmit a tűsz,
és holtan összerogy egyszerre mind a hűsz.

Gergely Ágnes

GERSHWIN

A testből vágyott el, nem
a kontinensből. A zárt ruhák,
a zárt csókok, a zárt hangok
világa taszította messzire,
héját a légörvény. Fiatalon,
amikor szökőkutat látott,
azt gondolta, erő. A víz ereje.
Kilencágú szökőkút, a születés
tengermélyi robbanása, emblematikus
zene. Később, megmerítkezvén, rálátott,